

Justitsministeren (Engell):

Selv om det kunne være fristende her kl. 18.10 at starte drøftelserne om en skattereform, så tror jeg hverken det er det rigtige sted eller det rigtige tidspunkt at tage hul på den debat. Det bliver der givetvis og forhåbentlig andre lejligheder til.

Men hvis jeg skal svare præcist på hr. Glistrups spørgsmål, så må jeg sige, at de besparelser, som indvindes ved dette forslag, administrativt – altså forstået som forenkling og lettere sagsgange osv. – betyder, at systemet kører bedre dér, hvor der er tale om en egentlig økonomisk indtægt. F.eks. går det gebyr, som jeg går ud fra hr. Glistrup mere præcist spurgte til, i statskassen, og det vil sige i finansministerens kasse. De er ikke øremærkede til Justitsministeriet, hvis det var det, der lå i hr. Glistrups spørgsmål.

Så skal jeg i øvrigt holde mig fra at beskrive de udfordringer, som den nuværende budgetsituation giver anledning til for Justitsministeriets vedkommende. Jeg skal kun kort sige, at jeg ikke kan dele hr. Glistrups opfattelse af, at vi lever på svulmende kasser. Men heller ikke det hører jo hjemme i denne debat.

Så til hr. Ole Espersen. Jeg må sige, at jeg synes, Socialdemokratiets holdning her er meget stivnet. Her lægger vi et forslag frem med en række forenklinger og moderniseringer, der er nogen effekt i, og jeg deler slet ikke hr. Ole Espersens betænkeligheder ved det retssikkerhedsmæssige. Det mener jeg også der er argumenteret for i forslaget og i de besvarelser, der er givet, og ved første- og andenbehandlingen.

Som jeg sagde i mit tidligere svar, så vil jeg ikke her over for Folketinget sætte præcise besparelser på, sige, at så og så mange årsværk, så og så mange penge drejer det sig om. Der er usikkerhed knyttet til et forslag, der betyder et ændret adfærdsmønster, og derfor satte jeg tal på dér, hvor jeg havde mulighed for det. Sammenlagt vil der være tale om en efter de forhold, vi arbejder under, ikke ubetydelig besparelse, ikke ubetydelig effekt, og det er naturligvis afgørende, uden at vi af den grund går på akkord med de retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.

Selv om det, hr. Ole Espersen, skulle dreje sig om 20, 30, 40, 50 årsværk eller tilsvarende, selv om vi taler om den størrelsesorden – det kan være større, det kan være lidt mindre – så er det

jo udtryk for en forenkling, for en afbureaukratisering. Det er en udvikling, som går den rigtige vej, og derfor forstår jeg slet ikke hr. Ole Espersens synspunkter.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg gør opmærksom på, at forslaget skal til fornyet udvalgsbehandling, og derfor mener jeg, at vi skal til at standse de korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når justitsministeren ikke fra sin hverdag kan genkende min skildring af Justitsministeriets budgetmæssige situation, så holder jeg selvfølgelig med ham i, at det ikke er tiden at starte en hel finanslovdebat på nuværende tidspunkt, men lad os så bare tage en enkelt post.

Ministeren har til sin rådighed 3.500 mennesker i deres bedste arbejdsalder. Han har deres arbejdskraft gratis til sin rådighed.

Hvilket overskud præsterer han så til finansministeren med de 3.500 mennesker? Et underskud på 280.000 kr. pr. mand, der sidder i de danske fængsler. Det er det, han kan komme med til justitsministeren. Det er jo forrygende. En sådan arbejdskraft, som man har gratis, kunne give et overskud på en milliard kroner til at lette f.eks. grænsehandelsproblemerne i Sønderjylland.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Nu har grænsehandelsproblemer måske også noget at gøre med ændrede adfærdsmønstre.

Det drejer sig om justitsministerens gentagne betragtninger om, at dette forslag vil afstedkomme ændrede adfærdsmønstre. Jeg kunne godt lide at vide, hvad det egentlig er for noget, justitsministeren mener med ændrede adfærdsmønstre. Hvis man ændrer et adfærdsmønster, så kan man jo gøre det af egen fri vilje, eller man kan gøre det, fordi der ganske enkelt ikke er nogen andre muligheder.

Det, justitsministeren mener, må vel være, at nu smækker han altså en bom ned for anke i sager af mindre værdi, og derfor ændrer folk adfærdsmønstre. Hvordan kan justitsministeren vide, at dette adfærdsmønster ud fra en overvejelse hos den enkelte person i den konkrete sag